

Rybnik, 4 grudnia 2020 r.

Sygn. akt III Ka 476/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Paweł Stępień

Protokolant: Przemysław Prokop

w obecności oskarżyciela Roberta Wieczorka Prokuratora Prokuratury Rejonowej

w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2020 r.

sprawy: **A. Ł. (Ł.)**

s. P. i E.

ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 20 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 1679/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego A. Ł. (Ł.) na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. Ł. kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 100 (sto) złotych.

Sędzia Paweł Stępień

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 476/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 1679/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	-----	---	---
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	-----	---	---

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
---	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
---	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie sprawstwa i winy oskarżonego, podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wskazuje na istnienie po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego popełnienia zarzucanego mu czynu, wprost przeciwnie mając na uwadze wskazane poniżej okoliczności czyn pozbawiony jest czynności sprawczej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
2.	Zarzut naruszenia art. 4, 7, 410 k.p.k., w zw. z art. 33 k.r.o. poprzez przekroczenie zasad	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że laptop A. (...) stanowił majątek osobisty pokrzywdzonej, albowiem miał on służyć wyłącznie do zaspokajania jej osobistych potrzeb w myśl art. 33 k.r.o. i że za taki przedmiot należy go uznać, gdyż było to narzędzie niezbędne do wykonywania osobistej pracy zarobkowej oraz z uwagi na fakt, że został zakupiony ze środków uzyskanych z dotacji na prowadzenie działalności gospodarczej, w sytuacji gdy laptop znajdował się we wspólnym domu stron, oskarżony miał zezwolenie na użytkowanie tego laptopa, dzieci stron również go użytkowały głównie do celów rozrywkowych, dzieci stron wraz z oskarżonym oglądały na nim filmy i bajki, nie było to zatem narzędzie do wykonywania pracy przez pokrzywdzoną, a nadto laptop ten wchodził w skład majątku wspólnego stron. Dodatkowo zaznaczyć należy, że działalność gospodarcza została zamknięta przez pokrzywdzoną, a okres 2 lat niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej w celu braku konieczności zwracania środków z dotacji upłynął przed popełnieniem zarzucanego oskarżonemu czynu, wszystkie powyższe okoliczności świadczą o tym, że przedmiotowy laptop wchodził w skład majątku wspólnego stron.</p>	<p># niezasadny</p>
<p>3.</p>	<p>Zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający poznanie toku rozumowania Sądu w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w szczególności dotyczących kwestii ustalenia zamiaru oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Lp.	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad 1.	<p>Bezzasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu sprawstwa i winy oskarżonego, podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wskazuje na istnienie po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>O błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić tylko wówczas, gdy sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, bądź gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania lub doświadczeniem życiowym, co oczywiście nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się wyłącznie do zakwestionowania stanowiska sądu I. instancji, lecz powinien wskazywać na nieprawidłowości w rozumowaniu sądu co do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd I. instancji błędu w ustaleniach faktycznych. Podobnie stwierdza SN w wyroku z dnia 3 marca 2007 r. sygn. akt WA 8/07. Aby więc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny niezbędne jest nie tylko wskazanie na wadliwość ocen i wniosków wyprowadzonych</p>	

przez sąd, ale także wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich sąd I. instancji miał się dopuścić, czego skarżący nie uczynił.

Skarżący w zasadzie nie wskazał na żaden konkretny błąd w ustaleniach faktycznych, nie wskazał gdzie sąd I. instancji popełnił błąd przyjmując, iż oskarżony w dniu 11 lipca 2019 r. w C. przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia laptop A. (...). W apelacji obrońca oskarżonego w żadnym miejscu nawet nie próbował podważyć tego, iż oskarżony pod nieobecność pokrzywdzonej przybył do ich domu przy ul. (...) w C., skąd zabrał przedmiotowy laptop. Zarzuty skarżącego, w tym dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, sprowadzają się jedynie do kwestionowania prawnej oceny tego, czy ów laptop stanowił część majątku osobistego pokrzywdzonej. W ocenie skarżącego laptop ten wchodził w skład małżeńskiego majątku wspólnego, co jego zdaniem winno skutkować tym, że zarzucane oskarżonemu zachowanie nie wyczerpało znamion przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. Tak sformułowany zarzut nie jest jednak zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Dlatego w realiach tej sprawy zarzut z art. 438 pkt 3 k.p.k. jest całkowicie niezasadny, a w istocie sąd odwoławczy nie ma możliwości z nim polemizować.

Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że oskarżony przybył do należącego do niego i pokrzywdzonej domu przy ul. (...) w C., w którym jednakże od dłuższego czasu nie tylko nie mieszkał, ale do którego również nie miał faktycznego dostępu z uwagi na brak kluczy do aktualnie zabudowanych zamków w drzwiach mieszkania,

po czym wszedł do tegoż lokalu przez okno. Oskarżony uczynił to pod nieobecność pokrzywdzonej, co skrupulatnie zaplanował, gdyż wiedział, że w tym czasie nie będzie jej w domu. Oskarżony uczynił to z jednego tylko powodu, tj. w celu zabrania części rzeczy znajdujących się w tymże domu, co zresztą uczynił. Ten stan faktyczny znajduje potwierdzenie nie tylko w zeznaniach M. Ł. i K. S., ale wprost wynika z wyjaśnień oskarżonego A. Ł.. Jedyną rozbieżność pomiędzy ustalonym przez sąd I instancji stanem faktycznym, a wyjaśnieniami oskarżonego dotyczy właśnie zaboru przez niego przedmiotowego laptopa. A. Ł. w swoich wyjaśnieniach zaprzeczył temu, że w trakcie zdarzenia zabrał także komputer, którego to faktu nota bene nie kwestionuje obrońca w swojej apelacji. Natomiast w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są całkowicie niewiarygodne, gdyż fakt ten znajduje potwierdzenie w całokształcie materiału dowodowego, w tym również z innego fragmentu ostatecznych wyjaśnień oskarżonego, na co zasadnie zwrócił uwagę sąd I instancji. Nie ma żadnych podstaw by kwestionować twierdzenie pokrzywdzonej, która konsekwentnie wskazywała, iż po przybyciu do domu, po wizycie w nim oskarżonego, zniknął z niego przedmiotowy laptop. Również funkcjonariuszka Policji, która po zdarzeniu weszła wraz z pokrzywdzoną do domu, zeznała, iż pokrzywdzona od razu zauważyła brak laptopa. Trudno zakładać, że pokrzywdzona, która wcześniej nie wiedziała, że oskarżony będzie pod jej nieobecność próbował dostać się do jej domu, zawczasu wyzbyłaby się lub ukryła laptop, z którego przecież na co dzień korzystała z

	<p>swoimi dziećmi, by później pomówić oskarżonego o jego kradzież. Nadto sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał, że już po zdarzeniu twierdził, że posiada ten laptop i oferował pokrzywdzonej zwrot przedmiotowego laptopa w zamian za wydanie mu innych rzeczy. Wyjaśnienia oskarżonego jakoby o kradzieży laptopa dowiedział się od Policji w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowaniu, a pokrzywdzonej składał propozycje zwrotu laptopa, którego w rzeczywistości nie posiadał, w zamian za wydanie mu innych rzeczy, są nie tylko całkowicie niewiarygodne, ale po prostu stoją w jaskrawej sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym.</p>	
Ad. 2.	<p>Formułowany przez obrońcę oskarżonego zarzut jest częściowo zasadny. Jednakże częściowa zasadność tegoż zarzutu w żaden sposób nie podważa prawidłowości, zasadności i słuszności rozstrzygnięcia sądu I instancji w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.</p> <p>Art. 33 k.r.o. stanowi, że do majątku osobistego każdego z małżonków należą:</p> <ol style="list-style-type: none">1) przedmioty majątkowe nabyte przed powstaniem wspólności ustawowej;2) przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił;3) prawa majątkowe wynikające ze wspólności łącznej podlegającej odrębnym przepisom;	

4) przedmioty majątkowe służące wyłącznie do zaspokajania osobistych potrzeb jednego z małżonków;

5) prawa niezbywalne, które mogą przysługiwać tylko jednej osobie;

6) przedmioty uzyskane z tytułu odszkodowania za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia albo z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; nie dotyczy to jednak renty należnej poszkodowanemu małżonkowi z powodu całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej albo z powodu zwiększenia się jego potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość;

7) wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę lub z tytułu innej działalności zarobkowej jednego z małżonków;

8) przedmioty majątkowe uzyskane z tytułu nagrody za osobiste osiągnięcia jednego z małżonków;

9) prawa autorskie i prawa pokrewne, prawa własności przemysłowej oraz inne prawa twórcy;

10) przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Tym samym art. 33 k.r.o. enumeratywnie wylicza rzeczy i prawa mogące stanowić skład majątku osobistego każdego z małżonków, tworząc tym samym zamknięty katalog. Nie ma żadnej podstawy prawnej, by rozszerzać ów katalog, czy też nawet interpretować go w sposób rozszerzający. Przecież to art. 32 k.r.o. w § 1 formułuje

ogólną zasadę, że z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny), a w § 2 określa podstawowy, niezamknięty katalog składników majątku wspólnego wskazując, że do majątku wspólnego należą w szczególności:

1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków;

2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków;

3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków;

4) kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zatem w przypadku ustawowej małżeńskiej wspólności majątkowej, który to ustrój obowiązywał w małżeństwie oskarżonego i pokrzywdzonej w dacie czynu, wszelkie składniki majątku nie stanowiące na podstawie art. 33 k.r.o. majątku osobistego każdego z małżonków, wchodzą w skład małżeńskiego majątku wspólnego. Warto tu wskazać na wyrok SO w Krakowie z dnia 4 października 2018 r. sygn. akt II Ca 783/2018, w którym podniesiono, że w judykaturze i doktrynie trafnie wskazuje się na istnienie zarówno domniemania faktycznego przynależności składników nabytych

w czasie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej do majątku wspólnego małżonków, jak i założenia, że przepisy art. 31 i 33 k.r.o. pozwalają na wyciągnięcie wniosku, zgodnie z którym wszelkie wątpliwości dotyczące przynależności danego przedmiotu do majątku wspólnego, czy też do majątku osobistego małżonka, powinny być rozstrzygane na korzyść tego pierwszego. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że przepisy kodeksu rodzinnego nie ustanawiają domniemania prawnego przynależności składników majątkowych do majątku wspólnego, chociaż zasadą jest poddanie wspólności ustawowej ogółu przedmiotów należących do małżonków. Przy istnieniu tej zasady możliwe jest konstruowanie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.), według którego określone przedmioty nabyte w transakcji dokonanej przez jedno z małżonków, zostały nabyte z majątku dorobkowego, na rzecz ustawowej wspólności majątkowej. Nabycie określonej rzeczy z majątku odrębnego małżonka musi natomiast wynikać wyraźnie, nie tylko z oświadczenia współmałżonka, ale i to przede wszystkim z całokształtu okoliczności istotnych prawnie z punktu widzenia przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Odstępstwo od tego byłoby możliwe tylko w razie zaistnienia któregoś z wyjątków przewidzianych w art. 33 k.r.o. Taki sam pogląd został wyrażony w wyrokach SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2018 r. sygn. akt I ACa 874/17 oraz z 5 lutego 2018 r. sygn. akt I ACa 747/17.

Tym samym, analizując określony art. 33 k.r.o. katalog przedmiotów

i praw mogących stanowić majątek osobisty małżonka, nie ma żadnych podstaw do tego by w realiach niniejszej sprawy przyjąć, iż laptop zakupiony na potrzeby prowadzenia przez jednego z małżonków jednoosobowej działalności gospodarczej lub środki na zakup tego komputera, nawet jeżeli zostały pozyskane z dotacji na rozpoczęcie takiej działalności gospodarczej, weszły w skład majątku osobistego pokrzywdzonej. Tym bardziej, że przy organizacji i prowadzeniu przedmiotowej działalności gospodarczej oskarżony pomagał pokrzywdzonej, a ów laptop był używany również do celów „domowych” przez ich dzieci.

Oczywiście to, że przedmiotowy laptop wchodził w skład majątku wspólnego małżonków, bynajmniej nie oznacza, iż nie mógł on być przedmiotem popełnienia przez oskarżonego przestępstwa przywłaszczenia z art. 284 § 1 k.k. lub kradzieży z art. 278 § 1 k.k. Jak już wskazano powyżej, przedmiotowy laptop nie był wyłączną własnością oskarżonego, a zatem tym bardziej nie mógł on nim wyłącznie rozporządzać, ani tym bardziej włączyć do swojego majątku osobistego, zwłaszcza, iż do momentu jego zaboru ten komputer nie znajdował się w jego posiadaniu. Natomiast oskarżony nie tylko zabrał tenże laptop np. w celu jego normalnego użytkowania, ale uczynił to by wyłączyć go spod władztwa lub współwładztwa pokrzywdzonej i trwale uniemożliwić jej korzystanie z tego komputera oraz w celu włączenia go do swojego osobistego majątku. Do dnia dzisiejszego pokrzywdzona nie dysponuje tym

komputerem, a w zasadzie los tego urządzenia nie jest znany.

Warto wskazać tu na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 listopada 2018 r. sygn. akt II AKa 307/18 w którym wskazano, iż zabierając rzecz stanowiącą część składową niepodzielnej wspólności małżeńskiej, sprawca - małżonek zabiera częściowo rzecz cudzą. W związku z tym, jeżeli małżonek zabiera rzecz znajdującą się w wyłącznym posiadaniu drugiego z małżonków, dopuszcza się kradzieży tej rzeczy (zob. szeroki przegląd orzecznictwa: R. A. Stefański, Odpowiedzialność karna za zabór mienia stanowiącego wspólność majątkową, "Prokuratura i Prawo" 1995, nr 10, s. 118-121; podobnie A. Marek, T. Oczkowski, [w:] R. Zawłocki (red.), Przepisy przeciwko mieniu i gospodarce, System Prawa Karnego, t. 9. Warszawa 2015, s. 74-76). Nie ulega wątpliwości, że zarówno pieniądze, które znajdowały się w portfelu zabranym przez oskarżonego, jak i środki znajdujące się na rachunku bankowym pokrzywdzonej znajdowały się w wyłącznej dyspozycji pokrzywdzonej. W konsekwencji oskarżony dokonał ich zaboru wbrew woli pokrzywdzonej, pozbawiając ją tych środków, co stanowi istotę kradzieży. Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 grudnia 1999 r. II AKa 223/99 stwierdzono, iż stosowanie art. 46 § 1 k.k. nie jest wykluczone w sprawach o kradzież rzeczy objętych majątkową wspólnością małżeńską, skoro przepis ten nie czyni wyłączenia takich zachowań spośród przestępstw przeciwko mieniu. W takiej sytuacji zasadą powinien być zwrot połowy wartości

skradzionej rzeczy. (...). Kradzież rzeczy wchodzących w skład wspólnego majątku małżonków polega na wyjęciu tych rzeczy spod wspólnego władztwa i rozporządzeniu nimi jak własnymi wbrew woli współmałżonka i bez zamiaru zwrócenia. Analogicznie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 lutego 2019 r. sygn. akt II AKa 1/19 wskazano, że realizacja zamiaru powiększenia swego majątku kosztem małżonka, stanowiącego o przywłaszczeniu składnika małżeńskiej wspólnoty majątkowej, może polegać również na "wyjęciu" z majątku wspólnego jednego tylko składnika, w efekcie czego ów składnik wyłączony jest z owej wspólności majątkowej małżeńskiej - z pokrzywdzeniem współmałżonka.

Natomiast zarzucany oskarżonemu czyn należy kwalifikować jako kradzież z art. 278 § 1 k.k., a nie jako przywłaszczenie z art. 284 § 1 k.k., gdyż, jak już sygnalizowano powyżej, laptop będący przedmiotem przestępstwa, w chwili dokonywania przez oskarżonego czynu nie znajdował się w jego posiadaniu, a oskarżony nie miał nawet swobodnego dostępu do miejsca, w którym tenże laptop pozostawał. Oskarżony w chwili zdarzenia nie miał możliwości władania rzeczą w najmniejszym zakresie. Dlatego kwalifikacja z art. 278 § 1 k.k. jest uzasadniona.

Ad. 3.

Bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający poznanie toku rozumowania Sądu w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w

szczegółności dotyczących kwestii ustalenia zamiaru oskarżonego. Zgodnie z ustalonym i nie budzącym wątpliwości stanem faktycznym, oskarżony dokonał zaboru przedmiotowego laptopa, który nie stanowił jego wyłącznej własności, a zatem którym nie miał wyłącznego prawa rozporządzać, i który w momencie dokonywania zarzucanego mu czynu nie znajdował się w jego posiadaniu. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony dopuścił się tego czynu, by włączyć laptop do swojego osobistego majątku, wszakże nie zwrócił tego komputera pokrzywdzonej, a nadto oferował jej jego wydanie w zamian za przekazanie mu innych rzeczy. Oskarżony działał w sposób umyślny, z bezpośrednim zamiarem zaboru mienia, którego nie był wyłącznym właścicielem, ani posiadaczem. Zatem zarówno kwestia zamiaru oskarżonego, jak i kwalifikacja zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. są oczywiste. Sąd I. instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do tychże kwestii, nie może być zatem mowy o naruszeniu przepisu z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. W świetle tego co przedstawiono w zakresie pierwszego z zarzutów, przedmiotowy zarzut określić również trzeba jako niezrozumiały w stanie faktycznym tej sprawy. Sąd wyświetlił, które fakty uznał za udowodnione, a które nie oraz na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uwzględnił dowodów przeciwnych. Obrońca nawet nie próbował uzasadnić swojego zarzutu, a wskazywanie na obrazę art. 366 § 1 k.p.k. jawi się jako całkowicie dowolne. Z apelacji nie wynika bowiem jakie to istotne okoliczności w tej sprawie nie zostały wyjaśnione. Nie mogą być tymi

	okolicznościami oceny prawne, z którymi nie zgodził się obrońca.	
Lp.	Wniosek	
1.	Zmiana wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 1679/19 poprzez uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
2..	Uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 1679/19 i przekazanie sprawy Sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Lp.	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ad. 1. i 2.	Wnioski o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania są niezasadne. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego, który jest, jak starano się wykazać, pełny i nie wymaga uzupełnienia, oraz wszelkie pozostałe ustalenia faktyczne sądu I. instancji należy uznać za prawidłowe i trafne. Sąd I. instancji rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się również dalszych uchybień proceduralnych. Tym samym nie zachodziła konieczność zmiany wyroku, ani jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
---	--

1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 1679/19.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>W świetle zgromadzonego materiału dowodowego oczywistym jest, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. W tym zakresie sąd odwoławczy podziela wszelkie ustalenia sądu I. instancji zarówno w zakresie sprawstwa, jak i winy oskarżonego, a także kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł oraz orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę 684 zł na rzecz pokrzywdzonej. Przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie odnośnie przedmiotowych rozstrzygnięć sąd I. instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych lub obrazy prawa procesowego, czy też prawa materialnego. Przedstawiona przez sąd I instancji błędna wykładnia przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nie przełożyła się na ostateczne rozstrzygnięcie sądu. W podsumowaniu wyrok sądu rejonowego nie był dotknięty błędami, wadami lub uchybieniami, które wymagałyby korekty lub konwalidacji, o czym świadczy przedstawiona wyżej ocena prawna. Oskarżony dokonując zaboru laptopa, który w chwili poprzedzającej popełnienia czynu nie znajdował się w jego posiadaniu, niezależnie od tego czy ów komputer wchodził w skład małżeńskiego majątku</p>	

wspólnego, czy też stanowił część majątku osobistego pokrzywdzonej, dopuścił się przestępstwa kradzieży. Zatem kwalifikacja tego czynu z art. 278 § 1 k.k. nie budzi zastrzeżeń.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Zasądzono od oskarżonego A. Ł. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. Ł. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych oraz obciążono go opłatą za II. instancję w kwocie 100 złotych.

7. PODPIS

Rybnik, 18 grudnia 2020 roku:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem obrońcy oskarżonego adw. P. R..